

PĘCZCA (1) *sb pl t*

pęczca, [pętca].

I pęczcami, [pętcy]. ◊ [*L pęcach.*]

Sł stp brak, Cn: peca, pęca, Linde także XVII w.: pętce oraz XVIII w.: pęca, pęca.

Rzemień służący do krępowania łap ptaka łowczego; lorum Cn: Sokół twárdo związany dzwonki y pęczcámi/ Teraz iuż wolno buia RejWiz 126; [Ieſliby też kto z pętcy [!] ptáká włapił/ tedj go po pęcćách poznawłzy że nie iego ieſt/ niema go łobie przywłafzczac SzczerbSpecSax 342 (Linde)].

KWysz